

**Debat aan de faculteit Industriële Ingenieurswetenschappen van KU Leuven voor het vak Society, Technology and Engineering op 18 05 18 11u -13u
Luc Geurts, OP-professor Electronics / Technology for Tangible and Playful Interaction**

Ingenieur studenten 2de jaar

Deelnemers eindejaar debat: Jo Libeer (Buda vzw), Ief Spincemallie (kunstenaar), Steven Devleminck (kunstenaar)

Verbinding

Een vrij vertaalde metafoor van Johnston klinkt als volgt:

Stel je voor dat in een museum van moderne kunst de belangrijkste mensen niet de kunstenaars en de bezoekers zijn maar de verantwoordelijken van de technologie nl de klank- en geluid experts , de experts die de vochtigheid regelen, de multimedia specialisten. Dat is de omgekeerde wereld waar de middelen nl de technologie, zo belangrijk geworden zijn dat het eigenlijke doel ondergeschikt is.

Ik zou het noemen de dictatuur van de digitale technologiepush van ingenieurs, wetenschappers, programmeurs. Waar het volgens mij in onze maatschappij op vandaag echt om gaat is het centraal stellen van de verdere ontwikkeling van de mens en zijn ecosysteem met de hulp van de technologie maar waarvoor de mens verantwoordelijk blijft, De mens zowel biologisch, emotioneel, mentaal en spiritueel ondersteunen en verder brengen.

Zolang we als mens analoog en niet digitaal zijn, zelfs al is de andere partij een robot, blijft het de analoge mens met zijn empathisch vermogen die de belangrijkste intelligente, disruptieve, intuïtief en ethisch getoetste beslissingen moet/kan/mag nemen en laat het ons voorlopig zo houden tot we iets beters gevonden hebben. Wellicht neemt de robot die betere intelligente en disruptieve beslissingen op grote schaal over maar wie neemt de verantwoordelijkheid op voor de gevolgen van de daden van de technologie? Misschien kan de robot dat ook nog zelf maar is het wijs om dat uit handen te geven? Willen we dat??. Het moet ook nog bewezen worden dat deze beslissingen van de robot beter zullen zijn voor de goede ontwikkeling van de maatschappij en deze niet gericht zijn op de vernietiging ervan.

Om terug te keren naar de metafoor van Johnston nl het museum waar de kunstenaar en de toeschouwer ontbreekt en de mensen van de technologie vooraan staan kunnen we ons hier de vraag stellen: **wat is de betekenis en bijdrage van de kunstenaar tav de wetenschappers en de ingenieurs die de technologie aansturen?**

16 jaar geleden richtte ik Arteconomy op met o.m als doel om op die vraag een antwoord te vinden en dat antwoord is ondertussen helder geworden. Ik verwijst naar de mening van 5 gerenommeerde bedrijven in Turnhout tijdens de evaluaties van een project dat Arteconomy met hen en 5 kunstenaars had opgezet rond product innovatie nl de bedrijven Cartamundi, Philips Lighting, Master Meubel, Van Roey ICT en Miko koffie. Stuk voor stuk bedrijven waar ingenieurs, programmeurs en technologie voorop staan. Daar stelden we hen de vraag waarin het specifieke van de kunstenaar ligt tav de ingenieur, designer, programmeur.

Hun antwoord was als volgt:

1. De kunstenaar heeft meestal een andere kijk en noodzaak tav het probleem en dat plaatst hij in een groter verhaal van waaruit hij vertrekt met een globaler kijk op de wereld waardoor technologie vanuit andere invalshoeken bekeken wordt en er anders over nagedacht wordt maw de kunstenaar gaat vaak over de grenzen van de ingenieur.
2. De autoriteit van de kunstenaar is anders dan van een ingenieur, programmeur, designer nl het creëren, het disruptieve en intuïtieve denken staat veel centraler. De kunstenaar werkt vanuit zijn ziel, werkt niet altijd naar de opdrachtgever toe maar wel naar zijn ziel. Dit is soms én moeilijk voor een bedrijf én juist de meerwaarde ervan.
3. Hij brengt er vaak ook verschillende zintuigen bij (zoals geur, smaak, voelen) waardoor technologie aantrekkelijker wordt voor de gebruiker indien het appel doet op menselijke trekjes.
4. De emotie is meestal sterker voelbaar in wat een kunstenaar doet en emotie en vertrouwen zijn dikke vrienden.
5. Cartamundi zei: we hebben geleerd om de technologie in ons product te verbergen en dat de magie die de kunstenaar creëerde, belangrijker is voor de klant dan de technologie.

Als ingenieur kun je je de vraag stellen: **moet ik kunstenaar worden** ? Neen, blijf wetenschapper, ingenieur én besef je beperkingen en dan biedt de samenwerking met een kunstenaar een meerwaarde nl het openen van een nieuwe weg, een nieuw perspectief, nieuwe in- en uitzichten op de technologie en de wetenschap waardoor je je eigen talenten nog verder kunt ontwikkelen, een nog 'wijzere' ingenieur kunt worden.

Ook de kunstenaar moet geen ingenieur worden al heeft hij ook vaak de competenties van de ingenieur nodig om zijn concept te realiseren. Het is de complementariteit van beiden, het samen zoeken naar oplossingen, naar evenwicht tussen mens en technologie, het samen verantwoordelijkheid opnemen, **het is de VERBINDING tussen de ingenieur en de kunstenaar die de echte verrijking inhoudt.**

Julie Vandenbroucke
Voorzitter Arteconomy
18 05 2018